

A hullám és csúcsa

Pályaválasztási hetek, Csongrád megye. Több mint egy hónapig tartott a rendezvénysorozat. Célja szerint szülőknek, gyermekeknek, pedagógusoknak kívánt segítséget nyújtani a pályaválasztás ügyében. Egy hónapos munkát pedig értékelni is praktikus. Ezt tették meg a napokban a rendezők. Mint általában minden, a pályaválasztási hetek is hoztak eredményeket és kudarcokat is. A summázatot *Kapás Páltól*, a Csongrád Megyei Pedagógiai Intézet igazgatóhelyettesétől kértük.

Pályaválasztás, pályaaorientálás, rendezvények. Nyilván nem elsősorban ezek befolyásolják a pályaválasztás előtt állókat. A döntések, válasszások javarészt más módon születnek. Azért két okból is szükség volt a pályaválasztási hetekre. Részint sokaknak sikerült ily módon segítséget adni, részint a szakemberek is hasznos, hasznosítható tapasztalatokat szereztek, hisz nyomatékosan szembe találhatták magukat a választás-befolyásolás allergikus pontjaival.

Kiscsoportos üzemlátogatások. Talán ezek voltak a legcélravezetőbbek előkészített programok. Céljuk szerint fontos iparágak szakmunkás-utánpótlását szolgálták, nagyüzemek, vállalatok munkájával szeretnék volna megismertetni — kedvesen-löként — a gyerekeket. Hiszen a szakmaválasztáshoz legalább annyit kell tudni, mire van kereslet, s az is hasznos, ha a fiatal megismeri, látja, mit is választ.

Es a tapasztalatok? Tavaly alig több mint 2 és fél ezren látogattak el a vállalatokhoz, az idén pedig 3 ezernél is többen. Mondhatnánk: öröm

Választások kérdőjelekkel

a javából. De a számok önmagukban keveset mondanak. Mert ha a gyerekeket nem készíti az érdeklődők fogadására, ha nem veszi komolyan a gyerekeket, ha nem igyekszik jó képet kialakítani bennük magáról, hát aligha vonzza, inkább taszítja azokat, akikre éppen támaszkodni szeretne a jövőben.

Nyitott kapuk akció. Alighanem a legnagyobb sikert aratta. Az általános iskola két utolsó osztályát járó gyerekek számára biztosítottak lehetőséget arra, hogy belülről is ismerkedhessenek a megye középiskolaival és szakmunkásképző intézeteivel. Azt mindenki sejtetheti, hogy a gimnáziumok és a szakközépiskolák aligha panaszkodhatnak az érdeklődés hiányára, hiszen szülők és gyerekek körében egyaránt általában a középiskola tűnik a legszerencsésebb folytatásnak az általános után. Az viszont mindenképpen figyelmet érdemel, hogy újabban mintha a szakmunkásképző intézetek sem panaszkodhatnának. Irántuk is nő az érdeklődés. De akad egy ellenpont, ami legalábbis elgondolkodtató: a Textilipari Szakmunkásképző Intézetbe meghirdetett látogatásra egyetlen érdeklődő sem jelent meg.

Lányok napja. Ilyen is volt, s érthető is, hogy volt. Hiszen sajátos igények, speciális gondok már ebben a korban is jellemzik a „gyengébb nem” helyzetét. Náluk sokkal nagyobb súllyal esik

latba, mint a fiúknál, a családtól való elszakadás, a kollégium, helyben pedig lehetőségeik sokszor szűkösebbek, mint a fiúknak. Hatvanegynéhány lánnyal és szüleikkel sikerült szót váltani, elbeszélgetni, s néhányukat tán meg is győzni arról, hogy érdemes is és lehet is otthonról kimozdulni.

Beszélgetések a felsőoktatás pályaválasztási lehetőségeiről. Speciális rendezvénysorozat volt, legalábbis abban az értelemben mindenképpen, hogy a résztvevők itt valamennyien tudták, hová és miért kívánnak jelentkezni. Csak egy példa: a Veszprémi Vegyipari Egyetem tájékoztatóján ugyan csak hárman jelentek meg, de mindhárman eleve ide adták volna be amúgy is pályázatukat.

Befejezésül csak annyit, hogy a pályaválasztási hetek tapasztalatait összegző tanácskozássra mintegy 40 szakembert hívtak meg, s csak tizen jötték el. Úgy látszik, a gyerekeket már jobban érdekli a kérdés, mint azokat, akik hivatásuk szerint foglalkoznak vele. És az is elgondolkodtató, hogy több iskolából „örvédelem” címmel nem engedték el a gyerekeket ezekre a rendezvényekre. (Mondjuk, ahelyett, hogy inkább szervezték volna látogatásaikat.) És még egy tapasztalat: jó néhány érdeklődő fiatalnak az idén sem tudtak olyasmit javasolni, ami megfelelő lett volna a számára.

Mindéhez csak annyit: jövőre, a demográfiai hullám egyik csúcsa elérkezvén, ezerral több fiatal kerül választás elé a megyében, mint az idén.

Czakó János

Nincsen szombat Marx tér nélkül

Ki korán kel, sokat fizet

Piacsarnok — tumultussal — szombaton

A rövidke reklámversikét valaha minden kölyök szajkózta ünnepek idején: „Nincs karácsony Corvin nélkül!” Szeged Marx térről nem született ugyan hasonló értékű költészetterméki alkotás, de a város — no meg a környező települések lakói — azért jól tudják, nincsen szombat, Marx tér nélkül. Hogy hányan látogatnak ki ilyenkor a „város gyomrába”? Kérdeztem én vásárlót, eladót, hurkasütőt, neppert, pontos válasza senki nem vállalkozott. Tíz-ezren, netán húszan is kérnek, lökdösődnek, alkudnak,

szidkozódznak, sorbanállnak zeket, kazettákat árusító mini butik gondoskodott. De kapható itt ruha, virsli, nagykés, cserép éppúgy, mint angol kifestőkönyv, amelyet például az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat standján láttunk. Gyerekes anyukák, apukák, biztos, hogy itt zsebbe kell majd nyúlni. Tájékoztató: főlősleges a sietség, a vásár csak december 23-án zárul.

De miből is áll a tér? Ha leadjuk szombati Marx téri riportunkat (mert a kedves olvasó bizonyára tudja, hogy nem én, s nem is először járjuk körbe a témát) általában csak a piaci felügyelőig jutunk. A legegyszerűbb végeredmény ugyebár a hét végi piaci árak című picinyke alkotás, máskor már az eladott áru mennyisége is be-befér az anyagba. Nos, ezt most se kerüljük ki — november 29-én, szombaton (s most tessék figyelni számok, statisztikák barátai!) 2 ezer 204 kiló élő csirkét, 1 ezer 94 kiló tyúkot, 147 kiló pulykát raktak itt táskába városunk lakói. Ez utóbbiért egyébként kilónként átlagosan 58 forintot kellett fizetni. Sok lenne ez?

Aki mákért, dióbélért ment a piacra, máris gondolva a családok nagy ünnepére, biztos így legyint — ugyan már! Legyinthez is, hisz előbbinek literje 50-90 forint között mozgott, utóbbi kilójáért pedig néhány árus elkélt 250 (!) forintot is. Ha ehhez valaki még fokhagymát is vett potom 180 forint per kilós egységáron, már nem panaszkodhatott rogyásig telt pénztárcája miatt.

De áru az van. Akkor ki megy itt boltba? — kérdeztem Sente Szabolcsnét, az Éliker 29-es boltjának vezetőjét. — Ajaj, réngetegen! Így aztán eladunk közel 300 kiló hentesárut, elfogy 1 ezer 200 liter tej, 600 kiló kenyér, s a bevétel jobb szombatonkon meghaladhatja a 250 ezer forintot — 8 óra alatt.

Költeni tehát tudunk. Különösen, ha észrevesszük, hogy szinte minden szombaton kínál valami újat örök terünk. Most például a szegedi kisiparosok vásárát nyitották meg az ipari vásárral C pavilonjában. No, nem sással, dobbal, nagy felhajtással, mindössze kellemes zenével, amelyről egy leme-

gyszer István üzletvezető-helyettesétől persze azt is megtudtuk, nemcsak szakácsaiknak adnak munkát a szombati vendégek. Pincérek 300 üveg sört, 20 liternyi bort, 4-5 liter töményt is kivisznek az asztalokhoz. Ha meg KST-t fizetnek... És mostanában ilyen is előfordult ám.

Tíz óra múlt néhány perccel. Egyre üresebb trolik futnak be a térre, egyre nagyobb a háború azért, hogy hazajussanak a tarjaniak, makkosházlak. Hiába, no... korán kelő legyen, ki piacra indul. Hogy aztán aranyat lel-e? Előfordulhat. De azt bizony nagyon meg kell fizetni.

Bátyi Zoltán

Don Gregor

A címszereplő Gregor József, Norina: Vajda Júlia oldalán

valóságos „hangversennyé” kerekedik, ahol a zenekar és a színpad váltakozó sikerrel üldözi egymást.

A díszletek még a drága emlékeztető *Sándor Lajosnak* keze nyomát őrzik, tehát ősrégi, s meglehetősen avítottak, kopottasak már. Addig hagyján, hogy Pasquale ódon lakásához illőek is, hanem van egy pontja a darabnak, amikor Norina kicserélteti az egész berendezést, az eredményt számlálkával hitelesítve fricskázza a háziúr orra alá — nos hát, ebből a metamorfózisból, néhány díszpárnán kívül, semmit sem látni. *Kertész Gyula* eredeti rendezését *Angyal Mária* pár finom észrevétellel frissítette, igazán azonban azzal segítette aszínpadot, hogy hagyta

élni a szereplőket, kijátszhatja bárki kedvére magát.

Gregor Józsefnek lemeze is van róla, bizonyoságul, Don Pasqualeja tényleg világszám. Pedig minőségi sztereokörnyezetben élvezhető hangi parádéja is szürke élmény ahhoz képest, amit színpadon képes hozni: nemcsak a figurát, saját magát is karikirozza. Nem harsányan, olcsón, hatásvadász módon (amire hasonló szerepekben évekként elzöldült még könnyen elragadtatta magát), hanem differenciáltan, áttételesen, ravasz játékhangsúlyokkal; elementárisan. Még bele is énekel a másik szövegbe, s éppen a legjobbkor, a poén ül. Kackiás vagánybajszával, dendisre elfesült ősz tincseivel amolyan amerikaius üzletember pónemjét áraszt

Nikolényi István

Zastavákért Ganz-mozdonyok

A Mogürt Külkereskedelmi Vállalat a napokban szerződést kötött a jugoszláv Zastavaimpex céggel járműipari termékek jövő évi kölcsönös szállításáról. A megállapodás alapján a jugoszláv partner 1987-ben 4300 gépkocsit szállít Ma

gyarországra, ellentétként a Ganz-MÁVAG-tól dízelmozdonyokat, valamint más iparvállalatoktól különféle gépkocsialkatrészeket vásárolnak. Ez utóbbiakat egy korábban kötött kooperációs megállapodás alapján gyártják a Zastava személygépkocsikhoz.